

L'havien vestit amb un vestidet de nineta, amb sabates de xarol vermelles i mitjos blancs de lli que se li arrapaven als turmells. Ella se'ls baixava sense que sa mare la veiés. Odiava aquells mitjons impertinents perquè li feien pessigolles sobre el taló, eren veritablement molestos.

S'havia passat tota la missa amb els ulls mig clucs per la son. No entenia res del que deia el capellà. Tampoc en mostrava interès. Ja em direu, una pobre criatura què n'ha de saber del cel, la terra i l'omnipresent? Sa mare li anava donant copets per s'aixequés quan tocava i resés en veu alta el pare nostre que esteu en el cel sigui santificat el vostre nom. I va aprofitar el moment en què sa mare i son àvia se n'anaven a combregar per treure's els mitjons i guardar-se'ls a les butxaquetes del vestit, va somriure maliciosament i va tornar a seure i a fer cara de bona nena.

On són els mitjons, Candela?, li va preguntar sa mare tan bon punt van arribar a casa. Ella se'ls va treure tots rebregats de la butxaca i sa mare va posar el crit al cel. Mira què has fet!, i els hi va pendre d'una estrebada. La va veure allunyar-se passadís enllà remugant no sé què dels mitjons i de la poca cura que tenia per la seva roba. Ella es va quedar palplantada al menjador mentre son àvia pelava mongetes per dinar i se la mirava alçant els ulls cap al sostre. Era conscient que un càstig estava a punt d'estendre's sobre les seves espatlles, només demanava que no fos gaire sever. Candela!, Candela!, ella va anar arrossegant els peus fins a l'habitació des d'on la cridava la mare. Què vols, mare? M'agradaria que fossis més curosa, Candela, a qui se li acut treure's els mitjons a missa?, per què les fas aquestes coses? No sabia exactament què respondre ni tampoc si havia de contesar a aquella pregunta. Va fer un silenci mentre rumiava i,finalment, fa espetar: doncs perquè els mitjons em molestaven. La mare es va posar les mans al cap. Però per què no ets més femenina, eh? I la nena va arronsar les espatlles sense entendre a què es referia sa mare amb allò de la feminitat. Em deixes anar a jugar a futbol?, li va demanar amb les ninetes plenes d'il·lusió. Però en rebre'n una negativa, la il·lusió es va desfer en llàgrimes.

Va haver d'ajudar a son àvia amb les mongetes, com li havien manat, mentre somniava en una pilota entre les cames. I ara, que puc anar a jugar?, però la mare li va ordenar que es fes el llit. I ara?, i la mare la va fer anar a pelar patates. I ara, i ara? Vés a buscar el pa, té, les setanta-cinc pessetes. Va agafar la bossa del pa i va baixar esperitada les escales. Un grup de nens havien transformat la porta del garatge en una porteria i es discutien per si el que feia de davanter s'havia ajudat amb les mans per marcar el gol. Si tornava de pressa encara tindria temps de provar un parell de xuts.

El viatge des del forn de pa fins al seu carrer se li va fer etern. En arribar al portal va deixar la barra sobre les escales, els nens l'esperaven perquè efectués el llançament d'una falta molt a prop del que, en un camp de debó, hauria estat el vèrtex de l'àrea. La mainada del poble sabia que ella era l'especialista des d'aquella distància. I ara, tots els ulls estaven posats en la seva cama esquerra. Però mentre es preparava la pilota, es va adonar que no portava mitjons, que les sabates eren de mudar i que el vestit era nou. Si s'embrutava, sa mare l'estomacaria de valent. Potser el millor era fer-se enrere abans de guanyar-se un altre càstig.

Però sa mare li havia fet trencar mongetes. I pelar patates. I fer-se el llit. I anar a comprar el pa. Amb el vestit i les sabates noves.

Va ser un gol espectacular. El nen que feia de porter no va ser ni a temps de veure la pilota. La va fer entrar fregant el travesser de la porta del garatge, amb un efecte digne del mateix Laudrup. Els nens la van envoltar, la van abraçar, la van aplaudir. Estaven contents malgrat que a tots els recorria un xic d'enveja interiorment, més que res, perquè era una nena qui acabava de marcar el millor gol en la història d'aquell carrer. Candela! Candela! Candela!, canturrejaven el seu nom.

Va haver de marxar cap a casa per no fer massa tard. I aleshores es va veure el vestit tacat de

fang. Celebrant el gol, havia anat per terra i aquella matinada havia ploviscat. Ja estava llesta! Es va espolsar intentant amagar la brutícia però no ho va aconseguir. Va fer el cor fort abans d'obrir la porta de casa amb la barra de pa sota el braç. Sa mare quan la va veure va ofegar un xisclet. Però què has fet?!, passa cap a l'habitació i fes el favor de canviar-te, mecàssum la nena!, i ara com trauré les taques?, quedarà el vestit fet un desastre!, ai!, em desespera! Va fer cas a sa mare i es va treure el vestit, sa mare va tornar en aquell moment per recollir-lo. Se la va mirar i li va demanar de volta per què no era més femenina i deixava de jugar al futbol que és cosa de nens. A mi m'agrada el futbol, li va contestar. Encara ara no entèn què era el que tant preocupava a sa mare, si només era un joc de pilota. Però sa mare li va donar una lliçó de com havia de ser una nena: més presumida, més tranquil·la, més curosa, més obedient, etc, etc.

No en va fer cas d'aquells consells. Se li enfotien. A ella li agradava jugar a futbol. I prou. Va complir amb el càstig i es va quedar tancada a casa tot el diumenge. Estirada al llit, mirant els cromos d'en Romario, Luis Enrique i Koeman, va somriure recordant el golàs que havia marcat convençuda que, tot i el càstig, havia valgut la pena. Oh, i tant que sí!